

Jedenj-človek in laket-brada, kako sta se metala.)*

*Pedenj-človek, laket-brada
izkusila bi se rada,
kdo močnejši je v rokah,
kdo trdnejši je v nogah.
Sprimeta se pretesnó,
gledata se pregrdó.*

*Človek brado skube, vije,
da mu v pesti cvili, vpije,
cvili, vpije, malo živa,
v kot pobegne in počiva.
Kadar tamkaj se oddahne,
na človeka zojet mahne*

*in pred njim se razkorači,
v usta njemu sebe tlači,
v oči zbada ga košata,
vsa košata in kosmata:
zamaši mu hrkalo,
oslepi mu zrkalo;*

*izpodnese mu nožico,
položi ga na zemljico.
Potlej skoči — smuk! — na peč,
kamor hodi mačka leč;
gospodarja se boji,
ki za mizo trdno spi.*

Fr. Levstik.

*) Ta pesem ni nova. Levstik jo je zložil že 1880. l. Vemo, da ni tudi našim čitateljem neznana. Vendar jo priobčujemo, ker je naš vrli sotrudnik g. H. S. naslikal k tej šaljivi pesmi podobo, kakršno vidite v današnjem listu.

Uredništvo.